

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Nadaljujmo s skupno molitvijo – tako kot smo 26. junija storili pri maši, ki je bila predvajana preko spletne strani – za vse ljudi, preminulih zaradi pandemije, ki se še vedno širi po mnogih državah. Naj bodo v naši molitvi – in če je mogoče, tudi v naših dejanjih – navzoči tisti, ki trpijo posledice v osebni, družinski, zdravstveni ali gmotni pogledu. Ob vsem tem še nadalje izkušamo naravno človeško ranljivost in negotovost, do katere pride, če zaupamo samo v svojo lastno moč. Te okoliščine so nas spodbudile, da svoj pogled bolj vdano usmerimo k Bogu in k ljudem v naši bližini, pri čemer se zavedamo, da če sočloveka spremljamo, lahko to poraja resnično tolažbo.

Želel bi, da se na kratko ustavimo še ob neki drugi ranljivosti, ki se na tak ali drugačen način dotika vseh nas. S tem mislim na osebno šibkost, ki jo včasih doživljamo v primerjavi s čudovitim predlogom, ki nam ga ponujata krščanska vera in duh Dela. To nesorazmerje med idealom in realnostjo lastnega življenja nam ne sme vzbujati malodušja ali razočaranja.

Lahko nam je v pomoč, če se spomnimo, da Kristus ni poklical svojih učencev zato, ker bi bili boljši od drugih, temveč jih je sklical, zavedajoč se njihovih šibkosti ter največjih globin njihovega srca in njihove preteklosti, tako kot je storil tudi v našem primeru. Zato je lahko računal tudi na vse, kar je bil vsak od njih zmožen dobrega storiti. Jezus je vedel, da jim na njihovi poti ne bo manjkala moč Svetega Duha, če bodo pripravljeni vsak dan začeti znova. Hčere in sinovi moji, četudi včasih začutimo, kako zelo slabotni smo, lahko zares rečemo: *Dominus illuminatio mea et salus mea, quem timebo?* (Ps 27,1).

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš oče

Pamplona, 20. julij 2020